

[Undervisningsministeren.]

Jeg har den indstilling, og jeg ville egentlig gå ud fra, at hr. K. B. Andersen også havde den som minister, at skal man gå til bevillingsmyndigheder og anmode om penge til nye ting, så skal man vide mere om, hvad det er, man søger penge til, end man ved på grundlag af det forslag, der er stillet her. Derfor deltager jeg altså også gerne, hvis det ønskes, i samråd i forskningsudvalget til drøftelse af dette forslag, men på dette grundlag finder jeg ikke at vi kan tage stilling til bevilling af midler til en ny fond.

Bøgholm: Jeg har naturligvis kun grund til at være tilfreds med, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen gav tilslutning til mine synspunkter. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det, jeg forsøgte at gøre, det var at bygge bro. Jeg er ikke helt sikker på, at det samme kan siges om den måde, det ærede medlem omtalte de forskellige indlæg på. Det er da ligetil — og det sagde jeg for øvrigt også i min ordførertale — at rammerne omkring arbejdet er og må være det sekundære; forskningen er og må være det primære, og derfor må det være således, at det bliver i udvalget, at beslutningerne træffes med hensyn til, inden for hvilke rammer den forskning finder sted, som fra alle sider anerkendes er nødvendig og rimelig forskning i dag.

K. B. Andersen: Jeg beklager da overordentlig stærkt, hvis hr. Bøgholm løber en risiko for eksklusion af gruppen, fordi jeg gav tilslutning til hans overordentlig positive og klare og rigtige udtalelser om dette emne.

Ministeren siger, at jeg må jo dog selv vide fra den tid, jeg sad med disse ting, hvilke forudsætninger der var, og hvilke forarbejder der var til forslaget om forskningsrådet. Ja, det kender jeg, og det er netop på den baggrund, jeg mener det er rigtigt, at vi nu får undersøgt disse ting. Vi foreslår jo ikke i forslaget — det har jeg sagt allerede før, og det vil jeg gerne sige igen — vi foreslår jo ikke en færdig ramme, for så ville man kunne sige med rette: hvordan i alverden kan I det uden at have undersøgt det på en måde, som vi, skal vi sige kun kan gøre ved ministeriets hjælp? Vi peger på opgaven, en opgave, der er taget op andre steder, og vi siger: rammen og alle disse ting,

det må vi drøfte i forskningsudvalget, og det mener jeg er den eneste måde, vi kan lægge det op på. Det var på den baggrund, jeg havde ventet en mere positiv holdning fra ministerens side, og det synes jeg nok jeg må have lov at give udtryk for.

Jeg var helt bekymret, da ministeren nævnte hr. Morten Langes ene krone; jeg var så bange for, han skulle stille ændringsforslag om 50 øre; men det gjorde han dog ikke.

Johan Philipsen: Jeg vil gerne forsøge at fastholde visse kendsgerninger. Den brede enighed i folketinget om synet på forskningen, den brede enighed i forskningsudvalget, også medens hr. K. B. Andersen var minister, om, at vi er et land i underkanten af 5 mill. indbyggere, og at en af de vanskeligste opgaver, vi er stillet over for, altid vil være valget imellem, efter hvilke retningslinjer og hvilke konkrete ting vi skal forske. Vi har også været enige om — det har jeg hr. K. B. Andersens bekræftelse på også fra denne talerstol — at det set med vore fælles øjne i vidt omfang måtte være sådan, at i det omfang vi får personer her i dette land, der er egnet til at forske i en bestemt retning, så må det være vor opgave at give dem midler i hænde; også en opsummering af det, vi er enige om.

Må jeg så i øvrigt føje til, at for mig at se er dette forslag stillet et forkert sted. Det burde have været fremført i forskningsudvalget, og så burde vi have skaffet os den baggrund for en videregående løsning, som ministeren meget naturligt efterlyser: Så havde vi altså fået den situation, at nogle enige partier var gået til den siddende finansminister om yderligere midler, i stedet for en udgang, der jo automatisk medfører, at dette i vidt kredse må opfattes som et socialdemokratisk paradeforslag; oven i købet med den person som ordfører, der som leder af dette arbejde under min tilslutning igennem årene har haft alle muligheder for at ændre også i denne retning.

(Kort bemærkning).

K. B. Andersen: Det er rigtigt, at hr. Johan Philipsen og jeg, ja, jeg behøver såmænd ikke at sige meget langt, for jeg tror, jeg kan sige i alle enkeltheder, plejer at være